



ת"פ 66713/09/19 - מדינת ישראל נגד מחמוד אלרגעי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 66713-09-19 מדינת ישראל נ' אלרגעי(עציר)
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

נגד

הנאשם

מדינת ישראל

מחמוד אלרגעי (עציר)

באמצעות בא כוחו עו"ד וויסאם עראף
מטעם הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

כתב האישום:

הנאשם הינו תושב הכפר דורא שבאזור יהודה ושומרון, וכניסתו לישראל ושהייתו בה, טעונה אישור כדין. בנוסף, הנאשם בלתי מורשה לנהיגה, מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, ובהתאם לא החזיק בביטוח רכב מנועי בתוקף. הוא הכיר את הגב' סוכנייה גנאים (**"להלן: "המתלוננת"**) באמצעות הרשת החברתית facebook והחל ביניהם קשר ידידות.

המתלוננת הינה בעלת רכב מסוג קיה פיקנטו החדשה מודל 2018 (**"להלן: "הרכב"**).

בתאריך 7.9.2019 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, נפגשה המתלוננת עם הנאשם במסעדה, בכרמל בחיפה.

במעמד זה, הציג הנאשם מצג שווא בפניה המתלוננת, בכך שהציג עצמו, כאדם המתגורר בישראל כ-20 שנים, ממוצא טורקי, וכן גרס כי אשתו, אשר התגוררה בלוד, נפטרה בשל מחלת הסרטן, וביתו אשר נולדה טרם הזמן, נפטרה אף היא.

בהמשך לנסיבות אלה, גרס הנאשם, כי הוא עובד כקצין בטחון במשרד הביטחון, ויש בבעלותו בית גדול בקרית אליעזר, וכן בית נוסף להשכרה בחיפה.

עוד הוסיף הנאשם, כי הוא מחפש בחורה יפה, ושהוא ילך להוריה. במעמד זה, מסר הנאשם למתלוננת את מספר הטלפון הנייד שברשותו.

בתאריך 8.9.2019 בשעות הערב, נפגשו הנאשם והמתלוננת בחוף הים בחיפה, והלכו יחד לאורך החוף.



בהמשך, הודיעה המתלוננת לנאשם, כי ברצונה לחזור לביתה. או אז, הציג הנאשם מצג שווא בפני המתלוננת באופן שביים שיחת טלפון לאדם אחר, במהלכה ביקש מפלוני שיביא את רכבו.

בנסיבות אלה, פנה הנאשם למתלוננת ואמר לה כי פלוני לא יכול להביא את רכבו, וביקש את רכבה של המתלוננת, לצורך "סידורים" במשרד הביטחון.

בהמשך, ובשל הנסיבות המתוארות לעיל, התרצתה המתלוננת ומסרה את רכבה לידי הנאשם, אך ביקשה ממנו שיחזיר את רכבה ביום המחרת.

בהמשך לנסיבות אלה, הסיע הנאשם את המתלוננת לביתה, דרך אלנבי 199 בחיפה, כאשר הוא נוהג ברכבה.

בתאריך 9.9.2019 נטל הנאשם מהרכב כרטיס חיוב השייך למתלוננת וביצע שימוש בכרטיס החיוב בעסקים כדלקמן:

א. בשעה 08:16 לערך, ניגש הנאשם לעסק - "בונבוניירה מרקט", ברח' חורי 8 בחיפה, שם רכש הנאשם פריטים בשווי כולל של 195 ₪.

ב. בשעה 11:43 לערך, הגיע הנאשם לתחנת הדלק במסילת ציון, כאשר הוא נוהג ברכבה של המתלוננת, ניגש למוכרן, ורכש ממנו פריטים בשווי כולל של 444.50 ₪.

ג. בשעה 21:38 לערך, ניגש הנאשם ל"פיצוציית השדרה", ברח' ירושלים 18, תל אביב - יפו, ורכש פריטים בשווי של 123 ₪.

בתאריך 9.9.2019 בשעה שאינה ידועה למאשימה, ניסה הנאשם לבצע שימוש נוסף בכרטיס החיוב של המתלוננת בעסקים כדלקמן:

א. הנאשם ניגש לעסק - "חינאוי מרקט" ברח' רזיאל 22 בתל אביב, וניסה לעשות שימוש בכרטיס החיוב בסך של 117 ₪.

ב. הנאשם ניגש לחנות "אר אנד וואי" וניסה לעשות שני שימושים בכרטיס החיוב בסך של 160 ₪ בכל פעם.

בהמשך לנסיבות המתוארות לעיל, גנב הנאשם את רכבה של המתלוננת, במרמה, תוך שהציג מצג שווא בפני המתלוננת.

נטען בכתב האישום, כי במעשיו המתוארים לעיל, גנב את רכבה של המתלוננת, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הרכב מבעליו שלילת קבע.

הוא נהג ברכבה כשאין ברשותו רישיון נהיגה תקף, וכאשר מעולם לא הוציא רישיון כזה, וללא ביטוח.

הוא נטל את כרטיס החיוב של המתלוננת שלא בהסכמת המתלוננת, בכוונה להשתמש בו, השתמש בו, בכוונה להונות, ואף ניסה להשתמש בכרטיס החיוב, בכוונה להונות.

הוא שהה בישראל שלא כדין בין התאריכים 7.9.2019 - 9.9.2019, שכן אין ולא היו ברשותו אישורי כניסה ו/או עבודה



ו/או שהייה בארץ, כנדרש על פי חוק.

המאשימה מייחסת לו איפוא ביצוע עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק - עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952; גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; הונאה בכרטיס חיוב (3 עבירות) - עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו - 1986; ניסיון הונאה בכרטיס חיוב (2 עבירות) - עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו - 1986 + סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961; נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל - 1970.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. טענתו העיקרית הייתה, שהיה לו קשר רומנטי ואינטימי עם המתלוננת. במסגרת קשר זה, היא נתנה לו בהסכמה את רכבה, הלוותה לו כספים, נתנה לו את כרטיס האשראי שלה. את הרכב היא ביקשה למכור, ולכן, היא הגיעה יחד איתו לשטחי הרשות, שם מכר את הרכב, עבירה ובהסכמתה, למגרש לחלקי חילוף.

דין והכרעה:

עדות המתלוננת:

המתלוננת מסרה בעדותה כי היא מכפר סכנין, פרודה, ומתגוררת בגפה בחיפה.

היה לה רכב מסוג פיקנטו, מודל 2018 - הוא הרכב נשוא כתב האישום.

היא הכירה את הנאשם ב- 6/9/19 באמצעות רשת הפייסבוק. הוא הציג את עצמו בפייסבוק תחת השם EMILIYAN KINDERGY, וכך הציג את עצמו במהלך כל ההיכרות איתה. הוא אמר שהוא מטורקיה, הוא 20 שנה בישראל, התחתן עם מישהי מלוד שנפטרה ממחלת הסרטן, לאחר שהרתה לו, ונשאה את בנו ברחמה.

במהלך עדותה, הציגה המתלוננת את הטלפון הנייד שלה, ובו מספר הטלפון שבאמצעותו נוצר הקשר בין השניים, כשהוא שמור אצלה תחת השם בעברית "אמיליאן".

כמו כן, הציגה תמונות של הנאשם ברשת הפייסבוק (ת/38), וטענה כי הנאשם הרכיב משקפיים, וטען שהן מתנה מאימא שלו, ששלחה לו אותם. עוד ציינה, כי הוא לבש כל הזמן חולצות שכתוב עליהן מאחורה "קב"ט ביטחון".

הצדדים נפגשו, יצאו למסעדה והכירו יותר לעומק.

הנאשם טען בפני המתלוננת, שהוא קצין ביטחון, ומתגורר בוילה בקרית אליעזר, ויש לו עוד בית, ברחוב יפו, והוא מחפש קשר רציני.

באחת הפעמים, סיפרה המתלוננת, הוא שוחח, כביכול, עם מישהי בטלפון, טען כי מדובר במישהי שרצו לפטר, והוא מנע זאת, בחמלתו הרבה.



לאחר מכן, פנה וביקש מהמתלוננת את רכבה, טען שיש לו "כמה עבודות במשרד", שהוא רוצה לבצע בדחיפות, ולמחרת בבוקר הוא יחזיר לה את הרכב.

לאחר שכנועים נוספים, התרצתה המתלוננת, ומסרה לו את רכבה, תוך שהנאשם מבטיח להחזיר לה את הרכב למחרת בבוקר, לאחר סיום סידוריו במשרד.

למחרת בבוקר, לא הגיע הנאשם ולא יצר קשר. המתלוננת החלה מתקשרת אליו ללא הרף, כאשר ענה לה, שאלה אותו מדוע הוא לא מגיע, והבהירה לו שהיא צריכה את הרכב כדי לנסוע לאמה.

הנאשם השיב לה, שקרה משהו בדרכו למשרד הביטחון, הוא נכנס לחנות לקנות משהו, עזב את הרכב מונע, יצא ולא מצא את הרכב, וטען שמישהו גנב לו אותו (עמ' 6, שורות 16 - 17).

המתלוננת מסרה, כי היא חשה שהיא אובדת עצות, היא החלה לצעוק, לבכות. הנאשם אמר לה, שאין צורך לבכות, הוא הגיש תלונה במשטרה ומחפשים את הרכב שלה.

הנאשם ניתק את הטלפון, ושוב לא ענה לפנייתיה הטלפונית של המתלוננת. רק לאחר שעתיים-שלוש, ענה לה ואמר לה: "את מכניסה אותי ללחץ, תני לי לחפש בשקט" (עמ' 6, שורה 24). המתלוננת הבהירה לו, שהיא ניגשת למשטרה להגיש תלונה.

במשטרה מסרה המתלוננת, לאור דברי הנאשם, כי הוגשה תלונה על גניבת הרכב, אלא שבבדיקה שנערכה שם, הסתבר לה, שאין שום תלונה, אודות גניבת רכבה.

המתלוננת מציינת, כי מנקודת זמן זו, הנאשם נעלם, כלשונו, סגר את הטלפון, ולא ניתן היה לאיתור.

אשר לגניבת כרטיס האשראי, המתלוננת הפנתה לתמונת כרטיס האשראי שלה (ת/20 א' שנמצאת בדיסק שמסומן ת/20 ב').

כרטיס האשראי שלה היה ברכב, ולאחר יומיים החלה לראות שמבוצעות בו עסקאות שלא על דעתה. בוצעו קניות ב"יילו", קניית בונבונירה בבית שמש, וקניות בתל אביב, להערכתה מדובר בעסקאות בהיקף של 1,400 - 1,700 ₪.

אשר לטענת הנאשם, כאילו היה מדובר בקשר רומנטי, השיבה המתלוננת, שאין בכך אמת, לא היה קשר רומנטי, הייתה היכרות קצרה של מספר ימים, הוא אף פעם לא היה אצלה בבית ואף לא היו יחסים אינטימיים בטענתו.

אשר לטענת הנאשם, שהמתלוננת מסרה לו בהסכמה את הרכב והם ניגשו יחד בשטחי הרשות, ומכרו אותו, טענה המתלוננת, כי אין בכך אמת, וחזרה והדגישה את הנסיבות בהן נטל הנאשם את רכבה. היא ציינה את התירוצים השונים שתירץ בפניה, וכיצד אמר לה שהרכב נגנב, שהוא התלונן במשטרה.

עוד הדגישה, כי כאשר פנתה למשטרה והתלוננה עליו, התקשרה אליו בעצת החוקר בשיחת וואטסאפ, והשמיעה את השיחה ברמקול, לאוזני החוקר (השיחה הוגשה כראיה - ת/4). השיחה אימתה את טענות הכזב שטען בפניה.

עוד הפנתה המתלוננת, לעימות שנערך בינה לבין הנאשם כאשר נעצר, כיצד הטיחה בו שהוא גנב ממנה את הרכב, ואת חוסר האמת בדבריו, כאילו היא הסכימה לתת לו את הרכב, על מנת שימכור אותו.



אשר לרכב ציינה, כי הרכב עלה לה - 78,000 ₪. על מנת לרוכשו היא נטלה הלוואה על סך של - 58,000 ₪ שהיא עדיין משלמת, ואין שום היגיון שהיא תמכור את הרכב החדש לחלקים, ועוד בעבור סכום כסף זעום, כפי שטוען הנאשם.

יצוין, כי לפי חומר הראיות, הרכב, העונה לפרטי הרכב של המתלוננת, צולם ע"י מצלמות אבטחה, בתחנת דלק, ליד בית שמש, כשליצידו, נראה הנאשם (ת/25).

כאשר הוצג בפני המתלוננת הסרטון (ת/25), היא הבהירה כי אכן מדובר ברכבה, היא זיהתה גם את הנאשם, היא ציינה, כי היא לא הייתה איתו ברכב, והיא לא נסעה כלל לשטחי הרשות.

עדות המתלוננת הותירה רושם מאוד אמין על בית המשפט. ניכר היה כי היא חוותה טראומה מטלטלת עקב הולכתה שלל ע"י הנאשם.

היא תיארה בכאב כיצד גנב אתדעתה, הציג בפני מצגים שביקשו לשוות לו תדמית של אלמן ואב כאוב, שחוזה אובדן קשה של אשה וילד, המבקש לשקם את חייו, ופניו לקשר רציני עם בחירת ליבו. גבר רציני ומבוסס, המחזיק שני בתיים, וילה ודירה בחיפה, העובד למחיתו כקב"ט במשרד הביטחון. אדם טוב הנוטה חסד לזולת תוך שימוש במעשה השבת הארנק.

מצג השווא עבד, בפרק זמן קצרצר שבה את ליבה של המתלוננת, והיא נאותה לבקשתו והשאילה לו את רכבה החדש ובו כרטיס האשראי שלה.

מצויד ברכב החדש ובכרטיס האשראי של המתלוננת, החל הנאשם לעשות ברכושה, כבשלו. הוא פצח בקניות שונות עם כרטיס האשראי ושם פעמיו לשטחי הרשות, כי הבין שרק שם יקנו ממנו את הרכב שנטל בעורמה מהמתלוננת.

הוא מכר את הרכב החדש של המתלוננת שעלה לה כמעט 80 אלף ש"ח בנזיד עדשים, תוך שהוא טוען כי מכר אותו לחלקים בהסכמתה.

למחרת היום, משלא השיב לפניותיה הטלפוניות, הבינה המתלוננת שמהשו לא בסדר. היא פנתה אליו טלפונית, אין ספור פעמים, תוך שהוא דוחה את השיחות איתה. ולאחר שסוף סוף הצליחה להשיג אותו, טען כי רכבה נגנב, והוא הגיש תלונה במשטרה, דבר שהתברר בדיעבד כחסר אחיזה במציאות. בשלב זה, המתלוננת כבר לא "קנתה" את סיפוריו של הנאשם.

בתושייה רבה היא ניגשה למשטרה שם ערכה איתו שיחה טלפונית באמצעות יישומן הוואטסאפ במעמד חוקר המשטרה. שיחה זו חיזקה את טענותיה של המתלוננת, בפני החוקרים, וחשפה את מזימתו של הנאשם.

לכשנעצר ונחקר התהדקה הטבעת הראייתית סביבו.

המתלוננת התעמתה איתו לעיני החוקרים, בעימות מצולם, אשר לא מותר מקום לספק בדבר היות הנאשם איש תחבולות, קר רוח, אשר הפגין אפאיתיות מוחלטת לשבר שגרם למתלוננת.

בעימות ביניהם, הטיחה המתלוננת בנאשם, בזעם וכאב, טענות עובדתיות, נסערת ומבקשת את תגובתו. הנאשם נראה יושב בארשת נינוחה, אטומה לכאבה של המתלוננת, מתעלם מטענותיה של המתלוננת, ולא מספק כל הסבר או



התייחסות סבירה לעובדות שהוטחו בו.

ככל שהעידה המתלוננת וגוללה את המסכת העובדתית בפני בית המשפט, עשתה עדותה רושם אמין יותר, עדותה היתה אותנטית, ניכר מהאופן בו מסרה את הדברים כי היא אומרת אותם מדם ליבה, הפגינה תסכול על שהפקידה את אמונה, ואולי גם את ליבה, כ"כ מהר, בנאשם. ניכר היה מעדותה, ומהעימות שערכה עם הנאשם, שהיא חשה מרומה, כעסה שהולכה שולל, ונראה כי כעסה גם על עצמה.

הראיות הטכנולוגיות שהוגשו לבית המשפט, מאמתות ומחזקות את עדותה של המתלוננת ומשמשות לה עוגן ממשי במארג הראייתי שנפרש בפני בית המשפט:

- איכנוי מכשיר הטלפון של הנאשם והמתלוננת מלמדים, כי המתלוננת אמרה אמת כאשר היא העידה שלא הייתה כלל בשטחי הרשות (ת/45). לעומת זאת, האיכונים תומכים בטענה, כי הנאשם היה בשטחי הרשות (ת/44);
- התמונות בהם צולם הנאשם נוהג ברכבה לבד בכביש המהיר (ת/26);
- סרטון מצלמת האבטחה בתחנת הדלק ליד בית שמש (ת/25; וכן ראו להלן, עדותו של עד ראיה שהיה במקום והבחין ברכב ובנאשם לבד);
- ובנוסף, מסמכי עסקאות הרכישה בכרטיס האשראי, משרטטים, אף הם, שובל ברור של הנאשם, ומותירים את טביעות אצבעותיו, על פני כל נתיב המזימה שרקח, ליטול מהמתלוננת את רכושה.

עדות מר עמירם כצנלבוגן (להלן: "עמירם"):

עמירם הוא אותו עד ראיה, שציינתי קודם לכן, הוא הבחין בנאשם בתחנת הדלק ליד בית שמש, בדרכו של הנאשם לשטחי הרשות.

הוא מסר, שהוא עובד באגף הכספים באגד, הוא פגש, אקראית, את הנאשם, שעה שעצר לתדלק, בתחנת הדלק ליד בית שמש. הוא פנה לנאשם, ושאל אותו אודות רכב הקיה בו הוא נהג, והסביר, כי הוא מחפש רכב דומה לבתו. הנאשם השיב לו, שמדובר ברכב טוב, והמליץ לו לקנות רכב כזה.

לאחר מכן, ביקש הנאשם עזרה לתדלק את הרכב, עמירם ניגש, עזר לו, הוא הציץ לתוך הרכב, ומסר, שככל הזכור לו, הנאשם היה לבד, האוטו היה ריק, ולא זכור לו שהוא ראה מישהו נכנס, או יוצא מהרכב, הוא לא ראה את המתלוננת בתוך הרכב, ופעם ראשונה שהוא ראה אותה, היה זה באולם בית המשפט (עמ' 16, שורות 27 - 33).

עדותו של עמירם לא נסתרה בחקירה נגדית, ההתרשמות הייתה שהעד מתאר את הדברים כהווייתם. הוא סיפר בכנות, כי הביע עניין ברכב בו נהג הנאשם, הואיל והוא מחפש לביתו רכב דומה. הוא שוחח עם הנאשם במקום, בחן את הרכב בו רצה, ולכן נוכח אינטראקציה זו, אשר נמצא לה גם עיגון בסרטון האבטחה, ונוכח עדותו הכנה, מצאתי ליתן לעדותו משקל רב.

עדותו מחזקת ומאמתת את גרסת המתלוננת ומתיישבת עם המכלול הראייתי הנוטה לחובת הנאשם.



עדות רס"ר רחל מולא (להלן: "מולא"):

מולא מסרה, כי היא הייתה החוקרת הממונה בתיק זה.

הואיל והנאשם טען כי המתלוננת נכנסה יחד איתו לשטחי הרשות, לצורך מכירת הרכב, היא ביצעה בדיקה וערכה מסמך תובנות, המשקף בדיקות, איכונים של הטלפון של הנאשם והטלפון של המתלוננת.

על פי איכונים אלו, הנאשם היה בתאריכים מסוימים בשטחי הרשות ובישראל, ואילו המתלוננת, הייתה רק בשטחי ישראל, ולא הייתה בשטחי הרשות, דבר אשר אימת את גירסתה (עמ' 19, שורות 26 - 29).

עוד בדקה מולא, את פרטי הלבוש של מי שנצפה בסרטון שנפרק ממצלמת האבטחה בתחנת הדלק ליד בית שמש (ת/25), לבין פרטי הלבוש של הנאשם, לרבות המשקפיים שהרכיב הגבר שנצפה בסרטון, ומצאה התאמה מלאה (עמ' 20 שורות 9 - 14).

אשר לשימוש בכרטיס האשראי של המתלוננת, מסרה מולא, שהנאשם טען שהמתלוננת שלחה לו בוואטסאפ, הודעה קולית, וצילום של התעודת זהות שלה, כהסכמה לכך שהיא מתירה לו לחייב את כרטיס האשראי שלה.

מולא הסבירה, כי נוכח טענתו זו, היא ביקשה ממנו שיציג לה את הרשומות הללו בוואטסאפ, אלא שהנאשם טען בפניה כי הוא איפס את הטלפון והרשומות נמחקו. יצוין, כי בוצעה פריקה לטלפון שלו, ולא נמצאה כל עדות לנטען על ידו (עמ' 20, שורות 26 - 30).

זאת ועוד, בוצעו פעולות חקירה והצלבות רבות במסגרת החקירה, עליה מולא הייתה הממונה, אשר שללו את הגרסאות המתפתחות שסיפק הנאשם ושללו כל תרחיש אחר.

גרסת הנאשם:

אפתח ואציין, כי הנאשם מסר גרסה, שהייתה מופרכת למדי, למן ראשיתה ולכל אורכה, נוכח הראיות המוצקות נגדו, אותות חוסר האמת בעדותו, הדהדו בקול צורם.

הוא טען, כי הוא הכיר את המתלוננת, לאחר שהוא כתב רשומה בפייסבוק, שהוא מצא ארנק בעיר התחתית בחיפה, עם סכום כסף, וכמו בסיפור השומרוני הטוב, הוא איתר את בעליו.

בתגובה לכך, כך מסר, פנתה אליו המתלוננת, ורצתה להכיר אותו, בטענה שהוא עשה מעשה טוב, ושאלו הרבה אנשים כאלו היום.

לדבריו, נוהלה התכתבות, ולאחר מכן שיחות קול ביישומון המסנג'ר, ובהמשך, השניים נפגשו. עוד צוין, כי הם יצאו, בילו בחוף הים, במסעדות, היא הייתה אצלו בחברון, והם היו יחד במלון ברמאללה.

לדבריו, המתלוננת מסרה לו שהיא גרושה פעמיים, אך בסוף התברר לו שהיא גרושה רק פעם אחת, ואף לא גרושה, אלא פרודה, וכאשר הבין זאת, ניתק איתה את הקשר, ולא דיבר איתה בערך חודש וחצי, מטעמי מוסריות.



ואז יום אחד, התקשרה אליו המתלוננת, וביקשה ממנו עזרה. היא באה אליו לעתלית, וביקשה ממנו שהוא ימצא עבורה מישהו שיקנה את רכבה לחלקי חילוף, לפירוק.

כאשר בית המשפט שאל אותו, כיצד זה הגיוני, שהמתלוננת תבקש ממנו למכור עבורה את הרכב לפירוק, שעה ומדובר ברכב יקר וחדש יחסית, שנת ייצור 2018, במצב תקין (ראו: ת/40; ת/42), השיב הנאשם תשובה תמוהה, כי מנוע בנפח של 1,250 סמ"ק בחיפה, **"לא יחזיק שנה או שנה וחצי"**.

הוא הוסיף ואמר, כי לאור בקשתה זו של המתלוננת, הוא נחלץ לסייע לה, ונטל ממנה את הרכב, על מנת למכור אותו בשטחי הרשות לפירוק.

המתלוננת הגיעה איתו לשטחי הרשות, באיזור חברון, משם הם נסעו עד למעלה אדומים, כאשר בכל העת, המתלוננת איתו. הם הגיעו למגרש לחלקי חילוף, ושם, המתלוננת, ולא הוא, מכרה את הרכב בסכום של 4,000 ₪.

הנאשם היה ער לחוסר ההיגיון בסיפור שמסר לאור התמורה הזעומה וציין, **"ת'אמת זה לא הרבה, זה כמעט חינם"** (עמ' 22, שורה 31; עמ' 23 שורה 1), הוא אף טען שאמר לה, **"שהיא מפסידה המון כסף"**, ואף טען ששאל אותה, למה היא לא הלכה לחפש מנוע, ולמה שתמכור את הרכב ב- 4,000 ₪, אבל לטענתו **"היא אמרה שהיא רוצה למכור וזהו, היא אמרה שזה רכב נאחס, מאז שהיא עם הרכב רק צרות, אמרתי לה שתעשה מה שבא לה"** (עמ' 23, שורות 11 - 14).

לאחר מכירת הרכב, סיפר כי הם תכננו ללכת לים המלח, לקחו מונית "ספיישל" ממעלה אדומים, לכיוון ים המלח, אבל לא הספיקו להגיע לים המלח. בדרך היא אמרה לו, שעקב קיום יחסי מין יומיים לפני כן (ב-7/9/19), כאשר הוא היה נתון תחת השפעת אלכוהול, ייתכן שהיא נקלטה והיא בהיריון.

בתגובה לכך, טען הנאשם כי הוא כעס עליה עקב חוסר המוסריות שלטענתו היה בהתנהגותה. הוא טען שאמר לה: **"מה את דפוקה? מה את מחליטה בשבילי? כל מיני דברים שאני מתבייש לדבר עליהם, איך היא מדברת איתי על גמירה, ומתכוונת להיכנס להיריון, היא עדיין לא גרושה ורוצה להיכנס להיריון, אמרתי לה שאנחנו במגזר הערבי...אי אפשר להכניס אישה להיריון והיא נשואה לאדם אחר"** (עמ' 23, שורות 14 - 21).

בעקבות דברים אלה, התעורר לדבריו וויכוח, שכלל צעקות, הנאשם פנה לנהג המונית שעשה דרכו לים המלח, ואמר לו לעצור את המונית, כי הוא מתכוון לרדת, והתריס בפניה של המתלוננת, שהיא לא תראה את הפרצוף שלו לעולם, ועזב (עמ' 23, שורות 20 - 22).

לאחר מכן, לדבריו, שלחה לו המתלוננת הודעה, שיענה לטלפון דחוף, כאשר ענה לה, היא דיברה מהר, הוא לא הבין ממנה כלום, והבהיר לה שהוא לא רוצה לפגוש אותה יותר, כי פחד. הוא הסביר: **"בסופו של דבר היא אישה, ואני מפחד מנשים"** (עמ' 23, שורה 25).

לשאלת הסניגור, חזר הנאשם וטען, כי השימוש ברכב היה בהסכמתה של המתלוננת, כמו גם מכירת הרכב בדרך שתיאר, כך גם לגבי השימוש בכרטיס האשראי. עוד טען, כי המתלוננת מסרה לו את כרטיס האשראי לביצוע קניות, היא שלחה לו תצלום של תעודת זהות, והודעה קולית המגבה זאת, אך כאמור, אלו לא היו בנמצא.

ככל שהעיד הנאשם, עדותו הייתה קשה עלי, בלשון המעטה. ניכר היה, כי הנאשם מספק גרסאות מתפתחות מעת לעת,



בודה את הדברים מלבו, תוך כדי הרצאת דבריו, טוען טענות אשר אינן מתיישבות עם חומר הראיות הקשיח איתו עומת, ואף לא עם גרסתו שלו.

כך למשל, טען הנאשם בחקירה הראשית, שהוא מכיר את המתלוננת מזה כחצי שנה, אבל בהמשך בעדותו אמר שהכיר את המתלוננת, רק עם פרסום הרשומה שפרסם, בה הפיץ שמצא ארנק, כביכול, ועשה מעשה טוב, הוא ציין: **"שם הכרנו, יצא לנו לדבר כמה פעמים...אז נפגשנו, ושם התחיל הקשר, היא אמרה לי שהיא גרושה פעמיים..."** (עמ' 22, שורות 15 - 17).

הוא הודה באופן מפורש בבית המשפט, שהוא שיקר ביחס לתקופת שהייתו האמיתית בישראל ובחיפה. ראיות טכנולוגיות, בדמות של מחקרי תקשורת (ת/34) מלמדות שהנאשם שהה בארץ החל מ-27/8/19 ועד 9/9/19, הן שוללות מכל וכל את טענות הנאשם (ראו גם ת/1, עמ' 11, שורות 320 - 332; חקירתו הנגדית עמ' 32, שורות 13 - 19).

גרסתו בדבר שהיית המתלוננת יחד איתו, בשטחי הרשות, לרבות הנסיעה לים המלח, גרסה כבושה, שנסתרה בראיות טכנולוגיות, כעולה ממחקרי התקשורת ת/43 ו-ת/34, ומסמך התובנות שערכה החוקרת מולא.

עוד מצביעות הראיות הטכנולוגיות, על מסלול נסיעתו של הנאשם, כיצד חלף ביוקנעם, בשעה 10:30 לערך, תידלק את הרכב ב-11:50 בבית שמש, שם פגש בעד התביעה עמירם, אשר הבחין בו כשהוא לבד ברכב, וב-13:00 עבר לשטחי הרשות במחסום כרכומיה.

ככל שהעיד הנאשם, הסתבך עם שקריו, וסתר את הראיות הקשיחות הטכנולוגיות, וכאשר עומת עם אלה, מיהר לספק גרסה אחרת, דבריו עמדו בחוסר היגיון משווע, אל מול יתר הראיות, כמו גם אל מול גרסתו שלו, הרושם מעדותו היה עגום למדי.

ממצאים ומסקנות:

מחומר הראיות, עולה כי מדובר בנאשם תושב איזור יהודה ושומרון, אשר לא החזיק באישור כניסה לישראל כדין והוא אף מודה בכך, ושהה בישראל בין התאריכים 27/8/19 ועד 9/9/19 - מעבר לתקופה הנקובה בכתב האישום.

הנאשם לא החזיק מעולם רישיון נהיגה ולמרות זאת נהג ברכבה של המתלוננת.

הנאשם הכיר את המתלוננת, היכרות קצרה, בת מספר ימים, בתקופה שבין ה-7/9/19 ועד ליום 9/9/19.

במסגרת היכרות קצרה זו, הציג הנאשם לפני המתלוננת מצג כוזב, כאילו שמו הוא אמיליאן, הוא ממוצא טורקי, קצין ביטחון, המתגורר בארץ כ-20 שנה, אלמן, שאשתו ההרה נפטרה יחד עם הוולד, בשל מחלת הסרטן.

עוד טען בכזב, כי הוא עובד כקצין ביטחון, במשרד הביטחון, שיש בבעלותו ווילה, בקרית אליעזר, וכן, בית נוסף ברחוב אלנבי בחיפה, והוא תר אחרי קשר רציני עם בחורה יפה, המתאימה לו.

לאחר שביסס את אמונה של המתלוננת ושבה את ליבה, נטל ממנה את רכבה בעורמה, תוך שהוא טוען, כי הוא צריך את הרכב, על מנת לעשות סידורים שונים במשרד הביטחון, שם הוא עובד, וישיב לה אותו למחרת היום.



אלא שהנאשם שם פעמיו לשטחי הרשות, שם מכר אותו ושילשל את הכסף לכיסו.

מדובר ברכב חדש יחסית, אשר נרכש ע"י המתלוננת בסכום של 78 אלף ₪, ושווה כ- 60 אלף ₪ (ת/40), אשר נמכר לפי דברי הנאשם, לחלקי חילוף, ב- 4000 ₪.

גרסה זו של הנאשם אף היא מוסיפה על שלל הראיות ומלמדת על היות העסקה מפוקפקת ושלא כחוק. זו הסיבה שהרכב נמכר בשטחי הרשות ולא בישראל, שם אפשר למכור רכב "ישראלי" ולעשות בו שימוש.

שכן, אם אכן רצתה המתלוננת למכור את רכבה החדש כמעט, לחלקי חילוף, מה מניעה הייתה לגשת למאות מגרשי החילוף באזור חיפה, ובארץ בכלל, לשם מה להגיע לשטחי הרשות?

חוסר היגיון זה, מצטרף בתורו, לשלל הראיות והתהיות אודות גרסתו המופרכת של הנאשם, ומחזק את המסקנה, שהנאשם חמד את רכושה של המתלוננת, ומיהר להיפרע ממנו על מנת לשלשל רווח קל לכיסו.

אשר לטענת הנאשם, כי מכירת הרכב נעשתה בצוותא חדא, עם המתלוננת, לבקשתה ובהסכמתה, חומר הראיות הרב בתיק גורס אחרת.

הוא משקף באופן ברור וחד משמעי, כי הנטילה נעשתה ע"י הנאשם, בעורמה ובכחש, בכוונה לשלול ממנה את הרכב שילת קבע, למוכרו ללא הסכמתה של המתלוננת, ולהפיק, אגב, כך רווח קל לכיסו של הנאשם.

ברכב היה גם כרטיס האשראי של המתלוננת. הנאשם נטל את כרטיס האשראי שלה שלא בהסכמתה ועשה בו שימוש שלא כדין.

הנאשם עשה ביום 9/9/19 שימוש בכרטיס האשראי שלא כדין ושלא בהסכמת המתלוננת. הוא רכש באמצעות כרטיס האשראי פריטים שונים, לפי הפירוט שבסעיף 7 לכתב האישום, כמוכח מחומר הראיות.

כמו כן, בתאריך 9/9/19, ניסה הנאשם לבצע שימוש נוסף, בכרטיס האשראי של המתלוננת, שלא כדין, ושלא בהסכמתה, בכך שניגש לעסק בשם "חינאוי מרקט" ברחוב רזיאל בל אביב, וניסה לחייב את כרטיס האשראי בסכום של 117 ₪; עוד הוא ניגש לחנות בשם "אר אנד וואי", שם ניסה לבצע שני שימושים בכרטיס האשראי של המתלוננת, שלא כדין, ושלא בהסכמתה, בסך של 160 ₪ בכל פעם.

טענותיו של הנאשם, כאילו בשל הקשר הרומנטי שהיה לו עם המתלוננת, היא הסכימה לתת לו את רכבה, ואת כרטיס האשראי, נדחות בזה, כטענות שאין בהן אמת.

חומר הראיות הקשיח, הראיות הטכנולוגיות, הצילומים, האיכונים, התנהגות הנאשם בעימות עם המתלוננת, גרסאותיו הכבושות והמתפתחות, כל אלה מחזקים עד מאוד ומאמתים את גרסת המתלוננת שנמצאה אמינה ומהימנה.

סוף דבר:

על יסוד כל האמור, אני קובע כי הוכחו כל עובדות כתב האישום, מעבר לכל ספק סביר, ועל כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.



ניתנה היום, ח' אדר תש"פ, 04 מרץ 2020, במעמד הצדדים